

ΜΕΛΙ ΣΤΟ ΝΕΡΟ, ΣΗΜΕΡΑ

1973

Δε ζητώ τίποτα,
μονάχα να τελειώσουν τα δάχτυλά μου στο φως
κι ένα κόμπο νερό για να μείνω
δε ζητώ τίποτα,
μόνο μια θέση κι ένα τόπο να σταθώ
για να μείνω στον κόσμο
να περπατώ πάνω στο χώμα κοντά στα νερά·
δε ζητώ τίποτα,
ν' αγγίζω μονάχα τον κόσμο με δικά μου δάχτυλα
κι ούτε κόκκο χώμα δεν παίρνω
δε χάνω σταγόνα νερό·
δε ζητώ τίποτα,
μονάχα το χρυσό πρόσωπο το μοναχικό πουλί
και να τελειώσει η μοναξιά μου στο φως
μονάχα την ανάσα μου έξω απ' τον κόσμο
κι όλο τον έρωτα της καρδιάς μου
μονάχα την αλήθεια πως είμαι,
η αλήθεια είναι νίκη,
μονάχα να νικήσω.

* *

Λίγο πιο πάνω από το χώμα που προσμένει
ο άνεμος με πήρε η ώρα και τ' ανάστημά μου
και ταξίδεψα ως την άκρη του νερού
—ψιχάλες κι η μεγάλη θάλασσα και φύλλα
που έπαιρναν τον ουρανό και μέτραγαν τον κόσμο
στην ανάσα και στα μάτια και στον ήσκιο της καρδιάς
—καρδιά πουλί πετούμενο καρδιά πρωί της δίψας,
ξένη του νερού καρδιά αδερφή της ώρας
που ξεχάστηκε στον κόσμο μοναχή,
χορταίνεις αίμα μα δεν έχει αίμα ο κόσμος
άλλο απ' το νερό κι άλλη ζωή απ' τη δίψα σου
—καρδιά, κι ο ήσκιος απ' τ' ανάστημά μου
ξένος κι αλαφρός και φεύγει το γυμνό νερό.

* *

Νερό λαμπρότερο απ' τη μέρα κι απ' τη νύχτα πιο βαθύ
μ' ανάθρεψε μ' ανθούς και φύλλα και σιωπή

— κείθε βουνά και δώθε η θάλασσα η μεγάλη,
λίγο πιο πάνω από το χώμα που προσμένει.
Γνώρισα μάτια των πουλιών και σχέδια του άμμου
χέρια δίχως μυστικά και λόγια δίχως ήσκιο
και το νερό που γλύκαινε καρδιά κι ανάσα
κι άπλωνε μια μέρα που μιλούσε όλες τις μέρες
με σταγόνες δροσερές σταγόνες κρύες
τις αυγές τα μεσημέρια και τις ώρες του γιαλού
στον τόπο αυτόν ανάμεσα βουνά και θάλασσα·
και το κορίτσι το καλό
που κίνησε το φόρεμά του και τα πόδια
κίνησε τα χέρια και τις πέτρες τις μικρές,
νερό τα στήθη της μιλούσε και νερό τα μάτια
ατέλειωτο νερό όπου το κορμί άνοιγε κι ήταν
από χτες και σήμερα κι ως την καλή την ώρα
που 'γραφε το γέλιο ολάνοιχτη την πλάση
—κι ήταν θάλασσα ήταν κύμα αδρό
που ορμούσε θάλασσα πλατιά.

* *

Λαχτάρα δίχως όνομα
λαχτάρα δίχως πρόσωπο
λαχτάρα μοναχή λαχτάρα αιώνια,
πριν από τη μέρα πέρα από τη νύχτα
πριν από το χώμα από τη στάλα
πέρα από το πλάτος απ' το βάθος
πρώτη από μένα
μίλησες
κι ο λόγος σου γλυκός βαρύς
και ποιος.
Το χαλασμό ζητώ μια αρχή ένα τέλος
τόπο να σταθώ στον τόπο σου
με τόσον κόσμο τόση αλήθεια
κι είσαι απέξω κι είσαι
μέσα μου γελάς βαριά και θέλεις
θες —λαχτάρα
μοναχή.

* *

Ουρανέ πατέρα και μάνα γη και θάλασσα
που βγαίνεις κι έρχεσαι και πας
και δε με παίρνεις,

πού ο τόπος μου ποια λόγια είναι δικά μου
πού το χτες και το αύριο
πού το τώρα το δικό μου,
να σταθώ σωστός;

Βουνά ψηλά και μύρια αστέρια
χώμα ακίνητο κι αέναο νερό
πράσινα φύλλα κι άυπνα μάτια
που με βλέπετε και μ' ακουμπάτε,
τι δικό μου ποιος εγώ
πάνω απ' τα βήματά μου κάτω απ' την ανάσα μου,
δώθε ή κείθε
ή μέσα στη μονάχη σας ζωή;

Μάνα και πατέρα κι αδερφή μου
κόσμε τέρας μόνε κόσμε
που μονάχο μ' έταξες μονάχα εδώ,
το κίνημά μου ποιο κι ο δρόμος του κορμιού μου
για το αλλού που με γλυκαίνει
στέρα και τρυφερά;

* * *

Πού πάνε τα κύματα δίπλα στα πράγματα
πώς περνάει ο αέρας του κόσμου τους γλάρους
τι να πω στα γλυκά μου γόνατα.
Με πολύ φως στα μάτια ξεστράτισε η πεταλούδα στη θάλασσα
ωραία γελούν τα δάχτυλά μου δίχως επαφή
για ένα κόμπο μέλι πήγαν οι νεκροί μου.

Και μετράω την ασπράδα
απ' τα κύματα στους γλάρους μες στα γόνατά μου
μετράω τα χρώματα μες στην ψυχή μου
και μετράω
μαύρες κόρες στ' άσπρα μάτια.
Πού πάει αυτή η ασπράδα
πού πάει η ασπράδα,
η ασπράδα πάει στα χαλίκια
μεγαλώνει το γάλα της ρίζας μου
ανοίγει την ψυχή του παιδιού μου.

Και στο άσπρο επίπεδο του κόσμου
το τίμιο
τι ωραιώθης και τι ηδύνθης, αγάπη;

Θα περάσω τα κύματα
θα γλυκάνω τους γλάρους καρδιές στον αέρα
θα φρίζουνε τα γόνατά μου,
πού να πάω σε σένα
πώς να πάω σε σένα
τι να πάω σε σένα.
Θα σε καλύψω με μια κάτασπρη ασπίδα
θα σε κλείσω μ' ακατάσχετα γόνατα
μ' αδιάφθορη κενότητα.

Και, φίλον ήτορ, μετράς
τα κύματα τον αέρα τους γλάρους,
φίλον ήτορ, μένεις,
φίλον ήτορ,
τι ωραιώθης και τι ηδύνθης, αγάπη;

Δε ρωτάς, γιατί ξέρω,
είσαι ακραία όμορφη, γιατί είμαι μονάχο σίδερο,
φρίττεις, γιατί ξέρω,

τι ωραιώθης και τι ηδύνθης, αγάπη;

* * * *

Βροντή κι οργή και ξάστερη φωτιά
πίσω απ' τα μάτια μπρος από την όψη
μες στον τόπο το ζεστό – ψυχή
πλατύτερη απ' το πλάτος απ' το βάθος πιο βαθιά
και στο κορμί το χτες και το αύριο,
τώρα χαλασμός
κι ίδια τα μάτια βήματα τα βήματα
πριν από την αρχή πέρα απ' το τέλος – κύκλος
συντριμμένος στην κλειστήν ανάσα
που φυλάκισε την καλοσύνη,
κόσμε μου καλέ
κόσμε αδερφέ κομματιασμένε,
τώρα
κι από χτες κι ως αύριο, στον αιώνα σου
το γελαστό παιδί μου — είναι
δεν είναι τι είναι τι δεν είναι
παίς εστι παίζων, πεττεύων
τη βροντή και την αργή και τη φωτιά·
παιδός η βασιληίη.

Τώρα είναι η ώρα
για το χτες και γι' αύριο και για πάντα
για το χώμα που προσμένει και για το νερό,
ο αιώνας, το παιδί που περιμένει, τώρα
αγαπημένο πρόσωπο μοναχικό πουλί
που ταξιδεύεις στου ποτέ τη χώρα,
έλα τώρα ανάμεσα νερό και χώμα,
εδώ
να γνωριστούμε στη μονάχην ώρα του παιδιού
μονάχοι
μάτια μαύρα και βροντή και ξάστερη φωτιά
και το κορμί σου πού με περιμένει μοναχό
και να πατήσω πού ν' απλώσω πού τα χέρια
έξω απ' το χαλασμό που δε με φτάνει
και νερό και χώμα ξόδεψα από τη λαχτάρα,
τώρα ανάσανε κοντά μου μίλησε τον κόσμο
λόγο τρυφερό, τραγούδησέ τον στην καλή την ώρα
που γελάει με ματιά παιδιού ο αιώνας,
να δεθεί και να ομορφύνει θείο σκεύος τέρας μοναχό,
τραγούδησε, τραγούδησέ μου
να σε δω και να σε πάω και να σ' αγγίξω
στου ποτέ τη χώρα και σ' αυτή την ώρα
μοναχός χωρίς τον κόσμο κι έξω απ' τον αιώνα
δίχως ήσκιο από τα μάτια μου:
το τίποτα κι εσύ το μόνο.

* *

Σε βαθιά μέρα σε κόσμο ανοιχτό και φίλο
χτύπησε το αστροπελέκι
κι άρχισαν οι σταγόνες μεγάλες
κι αλαφρές να μας έρχονται
ζωντανές με σχέδια και λόγια
εικόνες των πάνω των κάτω
που μια ζωή τη ζωή μας παιδεύουν
με φύλλα κι ανάσες και μάτια
μπροστά μας, θε μου
(σιγαλά βρέχει ο θεός,
σιγαλός ψιχαλισμός,
σιγαλά πάω κι εγώ
—όπου πατήσω θάνατος κι όπου κινήσω ελπίδα)
πίσω μας, θέ μου,
μια ζωή μάς την παίρνουν
τι μας μένει: βροχή

σταγόνες
στα φύλλα στις πέτρες στις τρύπες
στις μέρες που άνοιξες χτες
στο βιβλίο στην άσπρη κολόνα
στη μύτη του πουλιού που ακούμπησες κι έφυγε,
σταγόνες πολλές κι όλο περισσότερες
(στην αγάπη που αγαπώ
—παίδων νεογνών εν δόμοις ιδείν φάος)
σταγόνες όλη η βροχή
παίρνει όλο τον κόσμο φύλλα
(ώδε κεν αδροσύνη στάχυες νεύοιεν έραζε)
κι εμάς, φίλον ήτορ:
δεν πεθάναμε χτες;
πώς πάλι και πάλι και πάλι μπροστά μας
τα όλα
(στον άδη θα κατέβω και στην παράδεισο)
τα όλα μπροστά μας δικά μας:
κόρη μου,
στόμα της βαθιάς μέρας,
ήλιε μου,
πού είσαι κι άργησες να βγεις
πάνω στα φύλλα στα μάτια που στάζουν σταγόνες
πού θ' ακουμπήσεις,
σταγόνα της βαθιάς μου μνήμης,
στο απλωτό ακρογιάλι με τα κύματα
από το λαμπρό βυθό
της πιο παλιάς μου μέρας
ποια φωνή θα φέρεις,
λόγε,
ν' ακούσω και να μάθω
και να πάψω
πώς,
χεράκια των χεριών μου,
θα πιαστείς εδώ
μπροστά μας
κόρη μου
πώς
—βροχή της μνήμης, πάρε με ταξίδεψέ με,
αγαπημένη, κοίμισέ με
κοίμισέ με γέννησέ με
γέννησέ με κόρη μου
κόρη.

Βροχή κατεβαίνουν τα ουράνια

φύλλα ανεβαίνουν τα δικά μας
κι η παρουσία σου ζέστα
η παρουσία σου πού στη βροχή,
κόρη μου,
πού, κλαδάκι χλωρό χλωρότατο
βεργούλα της βροχής
αλυγαριά
που μοσκοβόλησες ζωή
(ο δυάσμος κι ο βασιλικός και το μακεδονήσι)
δρομάκι του νερού κι έρμαιο γυαλί
—φύλλα δέντρα πουλιά ανεβαίνουν
βουνά περιμένουν
τα χέρια μας κλάδωσαν,
κόρη μου,
έλα όνειρο έλα μνήμη έλα τώρα
εδώ
που ανεβαίνω στο χώμα απ' το χώμα
πατέρας κι αλήθεια
—κύλα σταγόνα στο μεγάλο φύλλο μου
δάκρυ στο μάτι πράγμα στο κορμί,
έλα,
τρυφερή γραμμή του βουνού με τα σύννεφα
του κοντινού κι άγνωστου πουλιού
του φύλλου του μικρού του μακρινού του αιώνιου,
έλα,
είμαι μόνο με μένα
με κορμί με λόγια με δέκα κινήσεις
του κόσμου,
έλα του κόσμου,
έλα βροντή
και τίναξέ με
έλα κεραυνός
και κάψε με
έλα νερό
και πιες με
έλα ρίζα φύλλο ανθός
ξανθρώπισέ με,
έλα
πες με δες με
γλύκα,
έλα κόρη μου,
κόρη μου,
κόρη.

Μέρες βροχής μέρες νερού
και τώρα χώμα μουσκεμένο γύρο μας
λάσπη δίπλα στο χέρι μας
έρχονται πράσινα χόρτα
ψηλά δέντρα αργά και βαθιοί καρποί
να το στάχυ βαρύ
και νεύει αργά στα μάτια μας
και μας μιλάει στάχια
γεμίσαμε κόσμο
καρδιές κι ανάσες
είμαστε μ' όλα της θάλασσας της γης τ' ουρανού
γραμμένοι της ώρας
της ομορφιάς:
κόρη μου,
η γη, κοίτα όλα αυτά να γίνουν δικά σου
δίπλα στον ήλιο, ανήλιαγη
γύρο στο χέρι, ανέγγιχτη
στον ορισμό σου, αμίλητη,
όλη η βροχή της ώρας σου
τέλειωσε στην ομορφιά
κόρη μου
τέλειωσε στην ομορφιά
κόρη μου
τέλειωσε στην ομορφιά
κόρη μου
τέλειωσε στην ομορφιά
κόρη μου
έλα,
κόρη μου,
το χέρι μου άνοιξε
στον κόσμο.

* * *

Δε φοβηθήκαμε
όλος περσεύει ο ουρανός κι όλα τ' άστρα
περσεύουν κι όλο το χώμα μένει δικό μας
κι οι μέρες χαϊδεύονται στον αέρα σα χορτάρια
που παίζουν με το φως και με τη νύχτα
κοντά στις αυγές των ματιών μας,
σα χορτάρια πολύ τρυφερά για τα βουνά
για τ' άστρα και τα κύματα, πολύ τρυφερά
για τα μάτια μας που δεν τρομάξανε
στις δυνατές φτερούγες των πουλιών

δεν τρομάξαν στα ποτάμια
που αρπάζουν το χώμα και τ' αδειάζουν
δίχως μορφή στον πυθμένα του ύπνου μας
και περσεύουν στις αυγές των ματιών μας δάκρυα,
σα χορτάρια που πλέουν στον άνεμο
ανάμεσα στις πορείες των πουλιών.

* * *

Είναι ένας καιρός που μπαίνουν τα φύλλα στον άνεμο
κι ακουμπάνε σταγόνες βαριές τ' ουρανού
που ανασαίνει στο χώμα
γύμνια κι αυλάκια και βασιλικά.
Χτες σηκώθηκα στον κόσμο
κι έκανα χίλια βήματα μέσα στον τόπο μου
κι άνοιξε απ' όλες τις μεριές και χάθηκα
στα χόρτα και στ' αστέρια και στο κύμα
που πότιζε τις ρίζες με μορφές κι αρώματα
και μέθυσε η ψυχή μου απ' τα λουλούδια
στο γλυκό σπίτι της ζωής·
περπάτησα κι άνοιξε ο αέρας
κι άνοιξαν τα μάτια μου
μαύρα απ' τις μέρες άσπρα στις νύχτες
δυο πουλιά φυλακισμένα
σ' όλο τον κόσμο.
Περπάτησα απ' την πρώτη γεύση μου
μέσα από χίλιες ανάσες πουλιών πια χαμένων
κάτω από σύννεφα που έχουν πεθάνει πια στεγνοί καρποί
πίσω από τοίχους που έμειναν στη λησμονιά
με μια ματιά που αιώνια σε τύλιγε
κι έρχομαι σε σένα ανάμεσα από βαριές σταγόνες
ανάμεσα απ' τα φύλλα μες στον άνεμο
με μάτια ολάνοιχτα και χέρια μεγάλα
(σιγαλά βρέχει ο θεός,
σιγαλός ψιχαλισμός,
σιγαλά πάω κι εγώ
στην αγάπη που αγαπώ)
έρχομαι σε σένα τώρα από πάντα
πάντα τέρψιν τε γλυκερήν φιλότητα μελιχίην τε.
το σώμα μου είναι όλο σεβασμό για σένα,
έλα να μιλήσουμε τραγούδια.

*

Καλή μου, ανάσα μου και χτύπε της καρδιάς μου
θανατική, αγαπημένη μου της μέρας και της νύχτας
και της θάλασσας και του βαθιού σπιτιού,
αγάπη μου του κόσμου του παντοτεινού,
κλείσε τα μάτια σου,
απάντησα τον κόσμο όλα τα βλέπω
όλα τ' αγγίζω έρχονται όλα
κι έρχεσαι και με κοιτάς,
τα μάτια σου
σ' εφέρανε και σ' έχω
μπρος απ' όλα, πού να πάμε,
αγάπη μου
του τώρα του παντοτεινού,
γυμνοί στον ανοιχτόν αιώνα
τι θα κάνουμε, γραμμένη μου,
ω πώς να σου μιλήσω,
γλώσσα του κορμιού μου
που 'σβησες ανάσες μιας ζωής,
αγάπη μου, γελάς
τα μάτια σου φτιάχνουν αργά τον κόσμο
και δεν το ξέρεις μόνο με κοιτάς
και τι μου δίνεις
—ω μια γλώσσα θέλω μια φωνή
δική μου και καινούργια
και να μην πέσω στο μοναχό κορμί μου—
τι μου παίρνεις,
μάτια μου
μαύρα και μεγάλα
ζυμωμένα με το γάλα,
μάτια μου, πάντα το 'ξερες το εδώ;

Αγαπημένη μου, πού ήμουνα ως να 'ρθώ σε σένα
πού περπάτησες ίσαμε εδώ
πού είμαστε ως αυτήν την ώρα που ανοίγει
γλυκά κι ακουμπηστά κι ωραία,
κορμί μαλαματένιο μου γυναίκα μου
—τι πλούσιος κόσμος πλούσια μάτια ατέλειωτες ψυχές
κι εμείς γυμνοί στο τίποτα
—το τίποτα κι εμείς οι μόνοι.
Θα τραγουδήσω κι άκου με τα μάτια σου
άκουσε την επαφή τις γεύσεις μου τ' αρώματά μου,
πλέουμε στο σπίτι μας πετάμε δίχως τοίχους
—μάγος και κάνω
εσένα τις στιγμές και τις γυναίκες

να γυναίκα μπρος στη θάλασσα γυναίκα στ' αγριολούλουδα
γυναίκα και πολλά βουνά γυναίκα και σκιές
γυναίκα
και καλάμια κι ανοιχτή αυλή και δέντρα κι ώρες και φωνές και μάτια
κόσμος μέγας σταμάτησε πόσες οι γυναίκες του
και ποιες μία μία
τι μάτια τι φωνές τι ώρες
τι κορμιά που δεν τον γέμισαν
κι όλα κινούνται κι έρχονται,
εσύ ποια είσαι
από πού ποια ώρα ποιο ξεκίνημα ποια γνώση
κι έρχεσαι αρχαία κι ολόφρεσκος καρπός
γλυκός του θανάτου θάνατος της γλύκας
που έφτιασε γυμνό το σώμα σου
μπροστά από πόσα σώματα πόσες γυναίκες
ως εδώ που σ' έσπρωξαν και ζεις,
μάτια μου
μάτια μου αγάπη μου αγαπημένη,
το τραγούδι μου μονάχα εσύ το ξέρεις
πες το μου τραγούδα να σου τραγουδήσω
τη βαθιά τομή που ανοίγουμε ακμαίοι
κι ενωμένοι μέσα σ' αυτόν
σ' εκείνον τον κόσμο,
αγάπη μου, ποιος είμαι
τι είσαι τι είμαι
τι είναι ένα και τι δύο και τι χίλια
πού εσύ και πότε εγώ
κακέ μου νου κακή μου γνώση
κόσμε τέρας μόνε κόσμε,
έπαψα
είμαι μέλι στ' ανοιχτά πλέω στο τίποτα
γλυκά κι αγνά κι αθώα
σε βαθιά νερά όλο φως
μ' απλωμένα πανιά και πλώρη σκληρή
στο μέγαν ορίζοντα:
ξαναπεράσαμε από δω, καλή μου;
τι βαθιά νερά τι φως αυτό που βλέπουμε
μακριά πόσο γλυκά μακριά
πόσο γλυκά μας άγγιξε μας φώτισε μας τρέφει
μας έφτιασε ενωμένους
κι αστράφτουν κεραυνός τα κορμιά μας
—ζούμε;
Μάτια μου, γελάς
και μυρίζει ο κόσμος φωτεινός απ' τη βροχή

την πρώτη βροχή μας
που ανέβαινε στα ουράνια μας καιρούς
να πέσει όταν γνωριστούμε
απαντημένοι
—θυμάσαι πώς ξεκίνησες τα βήματά σου,
κοριτσάκι μου,
θυμάσαι πώς εγέλασες στον κόσμο
δίχως να με δεις;
εδώ σε περίμενα.
Έλα να φύγουμε για τ' ανοιχτά,
ακριβό μου καράβι
που ανοίγεις τη νύχτα με φως,
πού με πας, πού αλλού
—δε μας αφήνει η ζωή, ένα κομμάτι
σαν τη φτερούγα στο πουλί,
να ο θάνατός μας, εμπρός άνοιξε τα μάτια σου
τα μαύρα σαν το θάνατο σαν τη ζωή
τα μεγάλα σαν το τίποτα
που όλα τα πήρε κι ανοίγει
(μαύρα μάτια και μεγάλα
ζυμωμένα με το γάλα)
δος μου το άσπρο πέλαγο να πιω
να σβήσω μες στο γέλιο του κορμιού σου,
πού γελάς τι φως αυτό στα μάτια σου
τι φωνούλες τραγουδούν οι κινήσεις σου
στη μουσική μου,
πού με πήγες κι είμαι αιώνιος
μες στο τίποτα και τίποτα δε θέλω,
πού κοιτάς τι ξέρεις πού θυμάσαι
(θυμάσαι που πρωτόειδες στον καθρέφτη σου τον κόσμο;).

Μνήμη τρομερή
των βημάτων σου των χεριών σου
της ανάσας σου της ανάσας μου
της ανάσας μας που μας γλυκαίνει
πιο αληθινούς από γυμνούς του κόσμου
πιο πραγματικούς από σένα κι από μένα,
πότε είσαι πού είμαι
κι είναι αυτή η γεύση τούτο το κορμί
που πρωτονιώθει τ' άγγιγμα του κόσμου
—από ένα κόμπο μέλι απλώνουμε
κορμί και μνήμη και πορεία
—αγάπη μου,
σε ξέρω και με ξέρεις,

γνωριστήκαμε από χτες σε κάποιο αιώνα
με ματιά παιδιού που παίζει
πρώτοι αγνοί και τωρινοί
(θυμάσαι που άνοιγαν τα μάτια σου στον κόσμο
για οργιά πάνω απ' το νέο κορμί σου;)
γνωριστήκαμε· μια τέτια μνήμη θα μας γδύνει
από μας δίπλα στα πράγματα του κόσμου.
Θα φωνάξω
να γεμίσω της ζωής τους γύρους
τη μεγάλη θάλασσα το χώμα που τελείωσε
τον κλειστό ουρανό με τ' αστέρια του,
ν' αντηχώ μες στον κόσμο
—κι ας απλώνει τα μαλλιά σου ο αιώνας
έξω απ' το κλειστό σπίτι της ζωής
ας μαυρίζουν τα μάτια σου στον άσπρο δρόμο που άνοιξες
σε νέα πόδια που μ' ακούμπησαν
που με τραντάζουν
—έρος μ' ήτε δ' ο λυσιμέλης δόνει·
θα φωνάξω να με πάρεις κραυγή
και κεραυνό μες στα μάτια σου
που μ' έχουν που τα παίρνω·
σ' αγαπάω:
το τίποτα κι εσύ το μόνο.

* *

Τραγούδι του έρωτα λουλούδι φύλλο
μυρωδικό
στο βάθος και στην άπλα και σε μένα
που έχω κορμί στο τίποτα
έτοιμο πουλί,
τραγούδι του έρωτα σάρκα και γεύση
τροφή
στ' άγρια μου δάχτυλα στα ολάνοιχτα μάτια
στο κορμί μου που με παίρνει
όπως ο αέρας την ανάσα, το κύμα του νερού τον κόσμο
κόμπο στο λαιμό,
τραγούδι του έρωτα, ξαφνική παρουσία,
πρόσωπο ενώπιό μου
αμίλητο κουφό και ξένο
και δικό μου,
τραγούδι του έρωτα, σε τραγουδάω.

*

Στιγμή του έρωτα
απ' τα δικά μου πιο δικιά μου
και πιο ξένη από τα ξένα,
πούθε έρχεσαι
και με κάνεις γυμνό και δικό μου
μπροστά στο γυμνό κορμί
που με κοιτάει δικό σου
και με περιμένει
πιο ξένο από τον κόσμο
πιο δικό μου από μένα
μ' αγάπη όση έχει άπλα ο κόσμος
βάθος όσο η ολοφάνερη θάλασσα
γυναίκα παρούσα τώρα
και πάντα και παντού·
στιγμή του έρωτα
μορφή κι ολόγλυκια ζωή
των φύλλων των φτερών των ματιών,
πού είσαι
που κυλάει ο χυμός στη μηλιά
το αίμα στο τίναγμα της φτερούγας
εγώ σε μένα μ' ολάνοιχτες φλέβες
πού είσαι και σου αδειάζω
πιο πρώτος απ' τη γέννησή μου
πιο υγρός από τ' ατέλειωτα δάκρυα
πού είσαι κι όλος ο κόσμος ομόρφηνε
σημείο γνωστό σ' ένα του κτήμα
τρομερή παρουσία και τίποτα,
δεν ξέρω δεν είδα δεν άκουσα
—τι είμαι; ούτε τα λόγια μου,
μονάχα η κίνησή μου, πιο δική μου
από μένα, πιο μακρινή
απ' τα ξένα, πιο πλατιά
από τους φωτεινούς κάμπους της ζωής
το σπίτι του κόσμου.

*

Έργο του έρωτα,
ανάσα μου και μνήμη κι άγγιγμα
της αγάπης μου του τίποτα του κόσμου
του άγνωστου του χρυσού του ακέραιου,
παρουσία στη μνήμη στο λόγο
στο κέντρο της καρδιάς,

έργο του έρωτα, κόσμος μέλι
κύμα της θάλασσας πουλί κλαδάκι
που άρχισες ήσκιος στα χέρια μας
που παίρνεις τον κόσμο νερό
κορμάκι εμένα,
έργο του έρωτα, χελιδονάκι
που απλώνεις γύρο την καλοκαιριά
και γέμισε ο κόσμος πουλιά,
πότε θα 'ρθουν τα δικά μας πουλάκια
να κάτσουν στο στήθος μας
με κοφτερά νυχάκια.

* * * *

Κρύος αέρας σε πέρασε με φύλλα πολλά
έρημα φύλλα που φεύγαν στ' άγριο νερό
και τά 'δερναν χιλιάδες σταγόνες δίχως μνήμη
δίχως χώμα και δίχως ανάσα.
Ανάστανες βαριά και ζήταγες πουλιά και φτερούγες
και φώτισαν τα μάτια σου μαύρα
σαν τα κρυμμένα πούπουλα του μαύρου κορακιού
που ησκιώνει τ' άσπρα ποτάμια,
ανάστανες βαριά μες στο νερό και στον αέρα
και ζήταγες να δεις τα ποτάμια
που χάσαν πια τ' όνομά τους
ζήταγες να χωρίσεις μια σταγόνα
κι ήταν στην όψη σου χιλιάδες σταγόνες
κι άνεμος κρύος σε πέρναγε με τέρενα φύλλα
τέρενα δάκρυα, άνεμος που άνοιγε κρύα νερά.
Χίλια είναι τα ποτάμια και τα ρέματα χίλια
κι ένα το νερό που γκρεμιέται στα μάτια σου
και σου παίρνει δίχως κύμα την ψυχή
και μένεις μ' ένα πουλί μαύρο πουλί
που γεμίζει τα στήθη σου και σε παίρνει
και μένεις μικρή δίπλα στ' άγρια ποτάμια
που πετάνε γρήγορα σαν πουλιά στον αέρα
με πορείες που δεν ξέρει καμιά σου ματιά
δεν προέβλεψε καμιά σου κίνηση
και δε ζήσαν στιγμή στο ρίγος του κορμιού σου.
Τόσο νερό και τόσα ποτάμια
πώς θα βγάλεις μέρες ποιο λόγο θα πεις
να χωρίσεις σταγόνες και δάκρυα
πώς θα πάρεις φτερούγες απ' τον άνεμο
ν' αρχίσουν στα μάτια σου ευκρινέες αύραι

και να ταξιδέψουν σύννεφα ως τις άκρες
τίνος ουρανού άλλου ουρανού
απ' αυτόν που σκάει στα μάτια σου
μονάχος κι αίθριος πίσω από δυο στάλες νερού
που ζητάνε τόπο να πέσουν,
πού θα πέσουν τα δάκρυά σου, αγαπημένη;

Στάλα στάλα το νερό χιλιάδες σταγόνες
κι όλες πέφτουν στο χώμα κι ο άνεμος πέρασε
δίχως τη φωνή σου κι έμεινες υγρή και μονάχη
περί δ' αμβρόσιος κέχυθ' ύπνος·
βύθισες κι έμειναν σταγόνες λαμπρές πάνω σου
καθώς με φέρνει ο άνεμος στο μάκρος τ' ουρανού
τίνος ουρανού πιο καθαρού απ' αυτόν που σκάει στα μάτια σου
κάτω από χιλιάδες σταγόνες κάτω απ' το νερό
που ήρθε μονάχο και τέλειωσε με σχέδια και φύλλα
που τελειώνουν στον άνεμο πλέουν στον άνεμο
κι ανοίγουν μέρες κλείνουν μέρες· βύθισες
κι έμεινε ένας κόσμος μέρες κι ένας κόσμος νερό
κι ένας άνεμος δίχως φωνή μονάχος άνεμος
που χωρίζει το νερό και κυλάνε ποτάμια πάνω σου
κωφά κύματα μέσα μου
—ψυχή δ' ηύτ' όνειρος αποπταμένη πεπότητα.
Ύπνος μαλακός και δυνατά φτερά
ύπνος μελίφρων και κρασί
κι άγρια μέθη δίπλα στον ύπνο σου·
σκληρές σταγόνες φύλλα μυτερά και γρήγορα πόδια,
μ' έντυσε ο άνεμος και με πήρε δίχως ύπνο
δίχως την άκρη ονείρου στα γυμνά μου μάτια
—κοιμάσαι κι ήσκιο δε ρίχνεις
στο χώμα και στα χέρια μου
κοιμάσαι και πέφτουν στάλα στάλα
χιλιάδες σταγόνες και μένει η ζέστα μου μονάχη
και ζωντανή πάνω απ' τον ύπνο σου
που χάθηκε απ' τις τελειωμένες μέρες·
στάλα τη στάλα μέρα τη μέρα βαθαίνει ο ύπνος σου
κι είναι απ' το νερό πιο μοναχός στο χώμα.

Είναι βαρύ το χώμα για τον ύπνο
λίγο το νερό να πάρει από πάνω σου το χώμα
τις ξεχασμένες πέτρες και τα βουνά που δε σε ξέρουν
δε φτάνουν στα βουνά τα κύματα
κι είναι κάτω απ' τ' άστρα οι σταγόνες
που τελειώνουν πάνω στον ύπνο σου,

είμαι βαρύς κι είναι αλαφρός ο ύπνος σου
κι άγρια μέθη με χωρίζει απ' το χώμα και τις μέρες
απ' το γεμάτο κόσμο που δε γέμισε τα μάτια μου
είμαι βαρύς με τόσο νερό που με πνίγει
κι η ψυχή μου κλείστηκε άσπρο πουλί
και πετάει πουλί μονάχο για την όψη των νερών
που τελειώνουν δάκρυα βουβά στα μαύρα σου μάτια
και πέφτουν στάλα στάλα ανάμεσα κορμί και χώμα,
δάκρυα βαριά χιλιάδες σταγόνες κι όλες πέφτουν στο χώμα
κι όλα τα φύλλα ζητάνε τον ύπνο σου
κι αλαφραίνουν μες στο νερό
κι αλαφραίνω στον άνεμο πάνω σου
στον κρύο άνεμο που σε περνάει με σταγόνες και φύλλα
και κλείνει τη ζέστα μου εδώ κι εκεί πάνω στο χώμα,
κι είναι βαρύ το χώμα για τη ζέστα μου.

Γύρο σου η ώρα πάνω σου ο δρόμος
κι ασπρίζει και πάει στη βροχή,
όλη η βροχή χωρίζει το νερό
που μ' ακουμπάει χίλιες φορές
ζεστόν κι ολόρθον,
τ' άυπνο νερό που ξύπνησε,
μ' έκλεισε
—σταγόνες το νερό κι εγώ να το δέχομαι
δίχως άλλο δρόμο απ' του κορμιού μου
του κορμιού σου που είναι πίσω απ' τη βροχή
κοιμάται πέρα απ' το νερό
και μου πήρε με νερό τον ύπνο
χίλιες φορές και μιαν ώρα
την ώρα που σταλάξαν τα μάτια σου
κι άπλωσε κόσμος έξω από σένα
έξω από μένα
—την ώρα που μίλησες και χώρισες δάκρυα και σταγόνες
χιλιάδες σταγόνες και χίλιες μέρες·
μετράω τις μέρες κι ώρα δε βρίσκω
μετράω τις σταγόνες και φεύγει το νερό
φεύγουν τα ποτάμια κι η θάλασσα δεν παύει ποτέ
και δεν παύει το χώμα ξεχάσαν τα βουνά
ξέχασε το νερό τον ύπνο
τον αμβρόσιον ύπνο σου που μας χώρισε
και μου 'μεινε ο κόσμος να μας χωρίζει
θείο σκεύος κι όρκος βαρύς.
Όλο μ' αγγίζει το νερό και το πίνω κρασί
κι είναι άγρια είναι σκληρή πάνω σου η μέθη

σαν τα δάκρυα σου σαν τον κόσμο
που μας χώρισε μ' ένα νερό και χίλιες σταγόνες
μ' έναν άνεμο χίλιες πέτρες χίλια αστέρια
με χίλιες τομές
κι είναι άγρια είναι σκληρή η πληγή του νερού,
είναι μέθη ο ύπνος σου κι όλη δική μου,
σαν τη φτερούγα στο πουλί που σου πήρε τα μάτια.
Κοιμήσου, πρόσωπο χρυσό μοναχικό πουλί
και κοντινή μου αγαπημένη,
κοιμήσου κοιμήσου κοιμήσου κοιμήσου.

* *

Άσπρο πουλί και περνάει τον ουρανό
πέρα ο ήλιος χρυσός
και χαμένος με τόσο κοντινό χώμα
τόσο χώμα μπρος το γαλάζιο μονάχο στη θηλιά του ορίζοντα
κάτω απ' τις φτερούγες του πουλιού·
άσπρο πουλί και χαμένο
πάνω απ' τους δρόμους
άσπρο πουλί και χαμένο
στο άβατο γαλάζιο,
και περνάει τον κόσμο
μες στη θηλιά των ματιών μου·
άσπρο πουλί περνάει τα μάτια μου
μπροστά στον άβατο κόσμο
και τ' αφήνει γυμνά
γυμνά γυμνά γυμνά.

*

Πόσο νερό με διώχνει πόσο νερό,
πόσο χώμα με τραβάει πόσο χώμα
μπαίνει μες στο νερό πόσο νερό
κυλάει στο χώμα
κι έμεινα μόνος
στο γαλάζιο θόλο του φωτός
έμεινα μόνος
στο κρύο σκοτάδι
κι είμαι ο τόπος της μέρας και της νύχτας
—μέρες νύχτες περνάνε πάνω μου
και μου πήραν τον ήσκιο
κι έφυγε πουλί
άσπρο πουλί μαύρο πουλί

κι έμεινα μόνος
κι έμεινα
με το νερό και με το χώμα

* * * *

Αυτός ο κόσμος που τελειώνει στα χέρια μου
αυτός ο δρόμος που αρχίζει στα πόδια μου
και παίζει με δυο πέτρες τον ορίζοντα
αυτό το σκεύος του σύμπαντος που όχι δε λέει
εκείνο το πουλί που δε βγαίνει από την άκρη της καρδιάς μου
αυτή η σταγόνα που δε χάνεται ποτέ
αυτός ο εαυτός μου που κόπηκε ολόισα
τι θέλει κοντά μου.

Αυτά τα χέρια που με κόψαν απ' τον κόσμο
αυτά τα πόδια που παίζουν τον ορίζοντα
και δε φτάνουν τις πέτρες
τούτη τη καρδιά που δεν αγγίζει το πουλί
αυτό το αιώνιο ναι για το σύμπαν
αυτή η σταγόνα που λάμπει
αυτή η ολόισα μοναξιά
τι θέλει κοντά μου.

Πώς να περάσω την πέτρα
δίχως να γίνω πέτρες σ' έρμο γιαλό
πώς να κοιτάξω το πουλί
χωρίς να γίνω στον κλεισμένο ουρανό χαμένο τιτίβισμα
πώς να το πω το ναι
δίχως να χάσω τη φωνή μου
πώς να πω νερό
χωρίς να σκορπίσω σταγόνες στα σκότη,
πώς να χωρίσω κι όχι να μην πω.

*

Αυτός ο κόσμος ο μονάχος μες στο τίποτα
ακέριος κι ακατάλυτος που μ' έχει
και τον έχω τωρινός μονάχα
σε πλατιά νερά πλεούμενος σε χώμα αδρό βουβός,
αυτός ο κόσμος που δεν ταξιδεύει και με ταξιδεύει
με γλυκά πουλιά και φύλλα πράσινα και βράχους κρύους
ανάμεσα παντού και πουθενά, ποτέ και πάντα
μονάχον μ' όλα,

αυτός ο αιώνια κόσμος
είναι από μένα πιο μονάχος,
μ' άστρα ανέγγιχτα και ξεχασμένες ώρες
με σταγόνες φύλλα πέτρες κι όστρακα
—κι η θάλασσα η μεγάλη η τρυφερή
που σβήνει τα ταξίδια και ξεχνάει το φως
ολόγυμνο χωρίς φωνή με παίρνει
και με ξαναδίνει πού.

* *

Μοναχός του ο κόσμος
με μονάχη αρχή και μονάχο τέλος
με χώματα που αρχίζουν και χώματα που τελειώνουν
με νερά που έρχονται και νερά που πάνε
με μian ώρα που ανοίγει και μian ώρα που κλείνει
σε βουνά ποτάμια κι αστέρια
μ' ένα λόγο που λέει κι ένα λόγο που σωπαίνει
και σωπαίνουν πέτρες φύλλα και μάτια
μικρές σταγόνες νερού και μεγάλος ύπνος
γύρο στη γυμνή μοναξιά
—σωπαίνουν γραμμές κι όστρακα
κι αθόρυβα πουλιά στον ουρανό
που στέλνει στάλες σιωπηλές
στο γυμνό χώμα·
κι όπου ανοίξει ο λόγος
ανοίγει το νερό κι απλώνει το χώμα
και λουλουδιάζει ο ύπνος μέρες μεγάλες
με θάλασσες δέντρα κι ελαφρά πόδια
κι όπου ο λόγος ειπεί
γεμίζει ο κόσμος μάτια μονάχα
κι είναι γύμνια η μοναξιά του
κι είναι γύμνια η αρχή και γύμνια το τέλος.

Τέτιο λόγο τι τον θέλεις
έτσι που χώρισε σιωπή και μίλημα
μέρα και νύχτα γύρο στις παλάμες σου
άσπρο πουλί μαύρο πουλί και πέταξε
κι έμεινες πιο γυμνός απ' τη σιωπή,
πιο μοναχός απ' το μίλημα
και πια δεν ξέρεις αν μιλάς ή σώπασες.

* *

Ο άνεμος βοηθάει το νερό
μέχρι το χώμα μέχρι το κορμί σου
και φεύγει δίχως φύλλο κανένα
δίχως γραμμή και φτερό
πέρα απ' τους ήσκιους
που παίζουν τον ορίζοντα.

Τι τον θέλεις το λόγο·
άσε τον κόσμο να μιλάει
πέρα απ' την ανάσα σου
δίχως όνειρο και δίχως ήσκιο
και τίποτα άλλο.

Η μέρα πέρασε τη νύχτα,
το κύμα βγήκε απ' το σκοτάδι,
φύγαν τ' άστρα, φύγαν οι πέτρες
τα χόρτα τα δέντρα κι οι κορφές,
φύγαν μακριά σου τα πουλιά
κι ο λόγος σου είσαι συ
και τίποτα άλλο.

Πες τ' όνομά σου και χώρισε
άσε το νερό και το χώμα
τον ύπνο και τ' όνειρο·
πες τ' όνομά σου
αντίκρι στον ήσκιο σου
και τίποτα άλλο.

Ο ήλιος σηκώθηκε ψηλά
πάνω απ' τα χόρτα και τα φύλλα
πάνω απ' τ' ανάστημα και τα μάτια
πάνω απ' τα βουνά και τις θάλασσες,
γήθησε δε γαία πελώρη·
ο ήλιος σηκώθηκε,
τα δάχτυλά σου πάντα μένουν
και τίποτα άλλο.

Κι όσο πέφτει πάλι η νύχτα
ανάμεσα από πουλιά που φεύγουν
και γρύλλους που περιμέναν
όσο έρχονται τ' άστρα στο λόγο σου
κι οι πέτρες στο όνειρό σου
όσο μπαίνει το νερό πολύ στον ύπνο σου
και σε διώχνει το χώμα

ανάμεσα πέτρες κι άστρα
ολόγυμνο
δίχως τον αιώνιο σου ήσκιο,
κι όσο πέφτει η νύχτα
και σβήνει τ' όνειρο ανάμεσα στ' άστρα,
βάλε το πρόσωπο στο φεγγάρι
τα δάχτυλα στο χώμα
κι άσε τον κόσμο να πει
άσε τον κόσμο να λέει τ' όνομά του
άσε τον κόσμο να λέει ονόματα δίχως ήσκιο
ύπνο δίχως όνειρα
κι όνειρα δίχως νερό και χώμα
άσε τον κόσμο να λέει το μύθο του
κοντά στ' όνομά σου
μα όσο τ' άστρα θα στέλνουν δροσιά
γρήγορη στον ουρανό και στα φύλλα
όσο ο ουρανός θα φεύγει γύρο στις παλάμες σου
και πράσινα τα φύλλα θα ζυγώνουν
όσο θα γεμίζει ο κόσμος
και θα μένεις
κι όσο θα σ' αφήνουν
και θα 'ναι τα μάτια σου γυμνά
την ώρα που θα σου παίρνει ο κόσμος τ' όνομά του
πίσω απ' το χώμα μέσα στο νερό
στον ύπνο και στ' όνειρο
την ώρα που περνάει η μέρα τη νύχτα
κι ανεβαίνει ο ήλιος πάνω απ' τον ήσκιο σου
τότε
πάρε τον ήσκιο σου
και φεύγα απ' τ' όνομά σου
με τις πέτρες και τ' άστρα
με τα κύματα και τα ουράνια,
κι αναπάψου στον τόπο του κορμιού σου
και στη θέση της καρδιάς
και τίποτα άλλο.

* * *

Μέλι και γάλα σ' έτρεφα,
ψυχή μου,
και μου 'φυγες αέρας και νερό,
μου 'φυγες κι έμεινε ο κόσμος
λάθος παλιό και νέα αλήθεια,
λόγος και καημός.

* * * *

Άμμος, θάλασσα νερό
θάλασσα φως και κύμα
φως χαλίκια, γρήγορα πουλιά
πλάση ανοιχτή, σύννεφα αγάπη
βάθος άσπρο
σχέδια τρυφερά στον άμμο
και τα χτεσινά μας χέρια
κλειστά και γραμμένα
κοντά στα κύματα.
Πού πάνε τα κύματα
—πουθενά,
στα μάτια σου
που φωτάνε τον κόσμο μεγάλα,
πουθενά,
μεγαλομάτα,
σε μένα
που δε χορταίνω,
πουθενά,
σε μας που περιμένουμε
τον κόσμο στον κόσμο
το φύλλο να φυλλιάσει
το δέντρο να δεντρίσει
τον καρπό να καρπίσει,
το κύμα να κυματίσει,
τη θάλασσα να φωτίσει νερό
μεγάλο κι ένα μοναχό
(στον άδη θα κατέβω)
μάτια μου
(μαύρα και μεγάλα
ζυμωμένα με το γάλα)
γέλα
κι άπλωσε κι άνοιξε
πήγαινε κι έλα
τρέχα στο γιαλό της ώρας και στο φως,
χαϊδεμένη μου,
παίξε τον κόσμο,
τρυφερό μου,
δες το γέλιο που άνθισε καιρούς μεγάλους
στάλαξε μικρό μικρούλη κόσμο
στο γιαλό, στο πλάτος
μπρος από το κύμα

δώθε απ' τη μεγάλη θάλασσα
που φεύγει του φωτός
—βέργες βεργούλες στο γιαλό
και ποιο μικρό θα δείρω εγώ
—μανούλα μου αγάπη μου και κόρη μου
καρδούλα που χτυπάς γλυκά στο κύμα
βασιλικέ
και κλάμα βαθύ
—η μάνα εσύ εγώ ο πατέρας
—δείρε με με βέργες
δείρε με και σκότωσέ με
στην ποδιά σου ακούμπησέ με,
γείρε
γείρε πάνω μου
γείρε να δεις ποιος είμαι,
αγαπημένη,
σέβας μ' έχει
και λατρεία του κόσμου του αιώνα
του κορμιού σου
που άνθισε παιδί μπρος στη μεγάλη θάλασσα
χωρίς να κινηθεί χαλίκι
—ω της ευγενείας σου,
λατρεμένη·
το τίποτα κι εσύ
εσύ κι η κόρη,
κόρη μου,
θα σ' ακουμπήσω.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Από τους ξένους στίχους ή κομμάτια στίχων που υπάρχουν στο κείμενο, όχι ελληνικοί είναι οι παρακάτω: 1) *το χρυσό πρόσωπο—το μοναχικό πουλί* (Ουπανισάδες), 2) *η αλήθεια είναι νίκη* (Ουπανισάδες), 3) *ο κόσμος... θείο σκεύος* (Τάο τε Τσινγκ), 4) *η γη, κοίτα· όλα αυτά θα γίνουν δικά σου* (Ινδιάνοι), 5) *τέλειωσε στην ομορφιά: τέσσερες φορές* (Ινδιάνοι), 6) *χορτάρια... πλέουν στον άνεμο* (Ινδιάνοι), 7) *μέθυσε η ψυχή μου απ' τα λουλούδια* (Ινδιάνοι, Αζτέκοι), 8) *σαν τα κρυμμένα πούπουλα του μαύρου κορακιού* (Αντάρα, Άραβας ποιητής του 6ου—7ου αι.), 9) *χίλια είναι τα ποτάμια και τα ρέματα χίλια* (Αβέστα), 10) *που πετάνε γρήγορα σαν πουλιά στον αέρα* (Βέδες), 11) *Καθώς με φέρνει ο άνεμος στο μάκρος τ' ουρανού* (Ινδιάνοι), 12) *σκληρές σταγόνες, φύλλα μυτερά και γρήγορα πόδια: επίδραση απ' τον T. S. Eliot..*

Η μετάφραση των στίχων αυτών είναι προσωπική.

Το «γνωρίζω» και «γνωρίζομαι» της Γένεσης και οι στίχοι απ' το Άσμα Ασμάτων είναι, βέβαια, ελληνικά οικεία όσο και οι άλλοι ελληνικοί στίχοι που υπάρχουν στο κείμενο.